

Kehade mets

Jim Ashilevi

[Download now](#)

[Read Online](#) ➔

Kehade mets

Jim Ashilevi

Kehade mets Jim Ashilevi

See on humoorikas lugu poisipõlve rämedustest ja õrnusest ning tundlik sissevaade häbisse, mis üksildusega kaasneb. Kireva karakterite galerii ja sooja fantaasiaga vürtsitatud romaan pöörab otsustavalt selja macho-stereotüüpsete armastuslugude klišeedele, ladudes ennastalgava aususega kõik kaardid lauale ning tunnistades, et suurim eneseületus on jõudmine teise inimeseni.

Kehade mets Details

Date : Published 2015 by Libros Insanos

ISBN : 9789949386

Author : Jim Ashilevi

Format : Paperback 224 pages

Genre : Fiction

 [Download Kehade mets ...pdf](#)

 [Read Online Kehade mets ...pdf](#)

Download and Read Free Online Kehade mets Jim Ashilevi

From Reader Review Kehade mets for online ebook

Mariann says

Loetud sai järjekordne väljakutse punkt - kaasaegse eesti kirjaniku teos - Jimi Ashilev "Kehade mets". Seda fabula äpiga.

Kuulnud olin sellest raamatust varem küll, kuid sisusse süvenenud polnud. "Kehade mets" võiks vabalt olla biograafia, kellegi tagasivaade oma posipõlvele, kus süütud lapsepõlvemängud asenduvad kooliaja rumalustega ning täiskasvanuks saamise raskustega. Kusjuures kordagi ei mainitud selle poisi nime. Naistega ta kontakti luua ei oska, rahuldust pakub vaid porno. Nii vabandabki poiss kõigi tüdrukute ees, kellele ta oma elus pettumuse on valmistanud. Laura. Karolin. Doris. Stella. Renate. Piia. Kui kõik sõnad saavad öeldud, on lugu läbi.

Pole midagi turvalisemat ja tuttavamat, kui olnud aeg. See, mis on juba läbi. Minevik on valmis, seda ei pea enam torkima. Seal ei saa rohkem midagi valesti minna.

"Kehade mets" on üsna omamoodi lugu, jälle vahetult aus, mistõttu meenutas veidi Stig Rästa "Minu Kennedy" algust, Stigi lapsepõlve ja noorukiea rumalusi. Mida kaugemale lugu arenes, seda enam see sarnasus kadus ning lõpuks oli neis ikka täiesti teine maailm. Kõige rohkem erinesid need teosed kindlasti stiili poolest. "Kehade mets" oli kindlasti unikaalsem ning mulle meeldis selle stiil, kus elulised seigad vaheldusid peategelase kaootilistes mõtetes ekslemisega. Kusjuures kordagi ei mainitud selle poisi nime. Tema maailmapilt on aga tavapärasest erinev ning üllatavalt paeluv. Kirjutasin siia välja ka paar stiilinäidet:

Kui lapsepõlve rohelise muruga mängumaa metafoori edasi venitada, siis mängumaa värava taga ootas mind hiiglaslik lihav tupp, mis pärlendas hommikuses kasteheinas udunimbuse loori all.

Raamatu läbiv teema on kindlasti inimlähedus/-suhted: perega, koolikaaslastega, sõpradega, tüdrukutega. Olgu öeldud, meie peategelane on selles üsna äpu. Ta on teistmoodi ning enamik ei mõista teda. Üks oluline teema on veel ka koolikiusamine, selle kõige hullemas vormis, nii nagu meil siin Eestis tegelikult on. Mind on ka kiusatud ning saan kinnitada, kui ehe see kirjeldus on. Olemas oli see miski, mis noorteromaanis "Lootuse õunakook" vajaka jäi. Uudne oli mu jaoks asja kujutamine kiusaja vaatepunktist.

Teadsin, et ma polnud kunagi normaalne olnudki, aga ma ei osanud end siiski kunagi vaadelda kui erilist jõhkardit, koolikiusajat. Ma otsisin sõpru ja tahtsin kuhugi kuuluda. Mu eesmärk ei olnud teistele liiga teha. See polnud esimene mõte, mis mul hommikul ärgates pähe tuli.

Armastus teeb tummaks. Sellepärast usun tänini, et armastus on tegudes. Armastus on see, mida sa teisele inimesele teed. Sõnad on õhk ja õhk võib käia nii suu kui nina kaudu, aga võib käia ka perse kaudu.

Nad panid oma armastuse saiakestesse. Aga nad panid seda sinna liiga palju. Nad küpsetasid kogu armastuse ära ja viisid turule laste, tuvide ja partide kõhurõõmuks.

Raamatu eripäraks on omamoodi stiil, mis igale lugejale kindlasti ei sobi. Samuti võib šokeerida selle ausus, mis erineb suuresti enamikust tänapäeva teostest, kus argist ilustatakse ja/või peidetakse. Kui need paar asja ei häiri, siis soovitan lugeda. Mulle see stiil sobis ning kunagi loen loodetavasti ka Ashilevi esikromaani.

Reti Toom says

Sattusin lugema ühte väga kutsuvat arvustust selle raamatu kohta ning 20 minuti pärast olin raamatukogus ning nõudsin seda teost enesele. Nii väga tahtsin, et selle raamatu ideed saaksid minu mõteteks.

Ja taevale tänu, ma ei pidanud pettuma! See raamat oli tõesti täpselt see, mille järele lõhnas. Siinkohal tootsin välja ka ühe oivalise tsitaadi.

“Mandariin ütles mulle kord midagi ilusat armastuse kohta. Esialgu see ei kõlamud ilusti. Ma isegi pettusin veidi. Ta ütles, et armastus on nagu vana kampsun. Su lemmikkampsun, kuhu augud on sisse kulunud ja mille käised hargnevad. Topiline ja väljaveninud, aga ometi kõige soojem ja mugavam kampsun. Sa oled sellega harjunud. See lõhnab tuttavalt ja teeb olemise mõnusaks. Sul on seda kandes tunne, et sa oled sina ise. Et sa oledki kodus.”

Täiuslik raamat armastusest. Kõnetas, kirjutas lahti mindki väisanud tundmusi ja mõttekesi. Tõesti soovitan!

Laura Vilbiks says

Hästi huvitav, ma pole sellises vormis raamatut varem lugenud. Lapsepõlv ja ühe inimese suureks kasvamine ühes raamatus. Kõige üllatavam oli minu jaoks see ausus, see oli kohati ehmatavalt aus. (Võibolla on liialt ilustatud noorteraamatud mind selles osas ära rikkunud.) See raamat elustas mälestused algkoolis olnud koerustest ja probleemidest ja lõi palju paralleele enda eluga.

Ma pidevalt mõtlesin, kas see on autobiograafiliste sugemetega? Sest tundub, et sellist asja ei saa kirjutada, ilma enda elu aluseks võtmata. Sellised hetked ja nii selgelt kirjeldatud lõhnad ja mälestused tunduvad olevat läbi kogetud. Aga võibolla ta lihtsalt on nii hea kirjanik :)

Noh ta ongi hea kirjanik, seal oli palju häid kujundeid mis pärast ki meelde jäid.

Aga lõpp jäi veidi segaseks, ilmselt ootas mingit suurt lahendust tema probleemidele, mitte et teine inimene teda päästaks, aga midagigi...

Emma says

?

no mis seal lõpus siis toimus??

Oskar says

Istusin laupäeva hommikul pooltühjas bussis, mis kesklinnast Õismäe suunas veeres ja lugesin viimast peatükki Ashilevi "Kehade metsast". Tõnismäel istus mu kõrvale üks natuke kopituse ja õlle järele lõhnav papi. Taksopargi juures hakkas ta kangesti nihelema ja märkasin, et ta uuris suure huviga mu raamatut. Järsku teavitas neiu sõitjaid heleda häälega, et saabumas on Hipodroomi peatus ja ma hakkasin end püsti ajama. Järsku kostus mu kõrvalt natuke karune hää: "*Noorhärja, millest see raamat räägib?*" Bussi ukсед juba avanesid ja rahvas hakkas väljuma. Sattusin korra segadusse, vaatasin papi punetavaid silmi, vastasin puterdades "*Ühe noore inimese üksinduse valust...*" ja hüppasin viimasel sekundil sulgivate uste vahelt uulitsale. Ma vaatasin mõne sekundi liiklusvoogudesse kaduvat bussi ja mõtlesin korra, kas papi hakkab nüüd selle lause peale seda raamatut lugema või mitte.

Loodan tõesti, et too papi hakkas Ashilevi "Kehade metsa" lugema ja leidis sealt ammu mälus tuhmunud hetked aastakümnete tagant. Hetked, mis tundusid toona nõnda olulistena, et võisid su maailma täielikult tükikideks kiskuda või selle paradiisina näivaks muuta. Päikeseline kevadhommik lasteaia mänguväljakul, kõmpimine koju oma elu esimese kahega koolikotis, TEMA huulte sõnulseletamatu pehmus ja sinu põse vastas olevad kergelt virsiku järele lõhnavad kuldpruunid juuksed. Kes meist ei tahaks kordki veel tajuda mõnda SIIN OLEMISE HETKE nõnda suure intensiivsusega, et ainus võimalus värisema hakanud käsi varjata on TEMAST kinni haarata ja TA tugevalt enda vastu suruda? See on veel võimalik!

"Kehade mets" võtabki vaatluse alla sellised hetked ühe Tallinna noormehe suureks sirgumise teelt. See on valuline ja üksik teekond, kus üheks põhilisemaks sooviks on lihtsalt kuuluda ning tajuda lähedust, sest üksildus on midagi kirjeldamatult kohutavat. Paremini olla kui erak! Nõnda mööduvadki peategelase aastad lasteaiast ülikoolini sotsiaalses perifeerias, kus levivad igasugu kuulujutud "päris maailmast" ja kuhu vahel satub mõni eksinud teeline. Resignatsioon võtab küll aastatega peategelase üle aina enam võimust, kuid soov sealt pageda ei kao kunagi. Aina uuesti ja uuesti üritamine hoiabki romaani kaldumast liialt depressiivsusesse ning aitab säilitada positiivset nooti lõpuni. Sest olles leidnud teeviida, millele on suurte tähtedega kirjutatud "ARMASTUS", oled sa tegelikult juba õige teeotsa avastanud. Nüüd tuleb lihtsalt teele asuda!

Teisi minu arvustusi saate lugeda blogist aadressil:
<http://kirjanduslikpaevaraamat.blogspot...>

Johanna Muriel Sermat says

Reaalsus on see, mis jääb ka siis, kui sa sellesse enam ei usu.

Ireene says

Raamat kõnetas vägagi ja oleks nooremana ehk veelgi enam kõnetanud. Selline kurbmagus sisekaemus ja melanhoolne introvertsus on kaasas käinud ka minu teismeeaga. Mitte et kirjeldatud sündmustega oleks tingimata saanud samastuda, aga eks meil igal ühel on lapsepõlvest ja teismeeast mingeid piinlikke ja valulikke mälestusi hetkedest, mis tagantjärele vaadates polnudki nii olulised, kuid mis sel hetkel mõjutasid meie olemist liigagi palju. Need ongi vaja ära kirjutada, et neist lahti lasta. Usun, et nende ärakirjutamise kaudu annab autor need edasi lugejale, et ka lugeja saaks kasvõi oma peas sarnased tunded ja mõtted enda jaoks samamoodi ära kirjutada ja lahti lasta ...

Helle-Mari Märtsen says

Väga nauditav. Ehe lugu, aus sissevaade poisist meheks kasvamisest, mõnus keel ja lopsakas stiil. Eesti kirjanduse viimase aja parim teos, mida lugenud olen!

Helin Puksand says

Võtsin raamatu kätte pisukese eelarvamusega, aga pean tunnistama, et tegelikult mulle meeldis väga. :)

Raamatus on ühe poisi meheks kasvamise lugu, mis on täis armumisi, piinlikkust, oskamatust käituda. Olen aastaid töötanud õpetajana ja võib-olla just seetõttu tundub raamatu peategelane tuttav. Ma ei saa öelda, et mõni konkreetne poiss oleks silme ette tulnud, aga eks kirjandustegelane ongi koondkuju.

Jim Ashilevi kirjutamisstiil on nauditav ja teravmeelne. Lugesin raamatukoguraamatut ja seetõttu oli pea igal lehel tsitaate alla joonitud (need olid tegelikult kustutatud, aga veidi oli näha siiski) - enamik sellistes kohtades, kus ma ka ise alla jooniksin. :)

Kevin Loigu says

Täiesti uskumatu teos - ja seda positiivses mõttes. Vist... Jah... Autoril on võime lugejas esile tuua kõik tunnetuslikud spektrumid, "Kehade metsa" lugemine on taassünd, põlemine, äratundmine, ning seda just taolises järgnevuses. Ashilevi on kirjutanud teksti, mille potentsiaal on palju laiem, kui ma praegu suudan mõista või kirjeldada. Võrratu.

Helene Maria says

lõhnades on jim ashilevi ja kehade metsa geniaalsus, mis pani mind tundma nii palju nii lühikese ajaga

Marca says

Lugu oli hästi ja kaasahaaravalt kirjutatud, kuid ei suutnud mind eriliselt kõnetada. Meenutas kunagist "Anna Karenina" lugemist, kus ma pidevalt imestasin, et kas tõesti on sääraseid inimesi olemas?! Annaga eraldas meid sügav kultuurilooline lõhe, kuid Kehade metsa tegelastega olen ju peaaegu ühealine, elanud samas kultuuriruumis jne, kuid samastumist polnud peaaegu üldse. Ju siis olen elanud silmaklappidega ja kahtlemata on positiivne, kui üks lugu mind ka teisi märkama paneb. Võib-olla mul vedas, et mu eneseotsingud nii valutult läksid? Võib-olla olen ma aga hoopis vähem tundlik inimene?
